

Sárospataki
Iszapági Kozslony

Fozszerkeztő :

Társzerkeztők :

Feloldő szerkeztő :

Király Zoltán Császár József, Kovács József, Képes Géza Darányi Lajos

TARTALOM: Három advent. — Táborj Pál :
Senex: Dolgozatjavítás. — Császár József:
Az én szívem . . . (Vers.) — Dr. Hegyaljai
Kiss Géza: Nem ragyog a karácsonyfa. —
Kántor Mihály: A Szépség és a Bűn. — Ké-
pes Géza: Az eszménykép. (Vers.) — Király-
daróczi Kovács József: A pataki diáklélek
fejlődése. — Képes Géza: Ha jönnél . . . (Vers.)
— Kigyóssy Dezső: Utolsó harangszó — K.
Z.: Leánycserkészlet. — Diákadomák — Iro-
dalom. Művészet. — Hírek. — Hírdetések.

Megjelenik július és
augusztus kivételé-
vel havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:
Egész évre ... 4 pengő
Félévre ... 2 pengő

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading.

Large, faint handwritten text in the upper middle section of the page, likely the main body of the document.

Handwritten text in the middle section of the page, continuing the main body of the document.

Handwritten text in the lower middle section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Handwritten text in the lower section of the page.

Small handwritten text or a stamp at the bottom of the page.

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

XLIII. évfolyam.

December hó.

1927.

Főszerkesztő:

Társzerkesztők:

Felolvasó szerkesztő:

Király Zoltán

Császár József, Kovács József, Képes Géza

Darányi Lajos

Három advent.

Minden emberi törekvésnek az a biztosítéka, hogy az első és legnagyobb advent az *Isten adventje*. Isten akar valamit velünk és várja, hogy mi ez akarát szerint cselekedjünk. E megállapítás még nem teljes. Ebből az következnék, hogy Isten csak ellenőr. aki egy előre meghatározott és kiadott rendeletet türelmesen bár, de mégis feltétlenül érvényesít. Igaz, hogy Isten és törvényei nem választhatók el, de Isten mégis több, mint a törvény. Az Isten adventje több, más természetű, mint a kitűzött végrehajtást megelőző nyolc, vagy tizenöt nap. Isten adventjében nemcsak kötelez, vár, hanem segít is. Az Ő adventjének a karácsony csak egy állomása, az Ő adventje az ígéretek összesége, sőt maga a kegyelem. Isten adventje azt jelenti, hogy mindazt, amit a keresztyén vallás parancsol nemcsak *kell*, hanem *lehet* is végezni. Itt az advent iránya: ég-föld; amennyiben itt az advent haza hívó atyai szózat. Azért van szükség a keresztyén ember fiúi öntudatára, mert csak ez foglalhatja őt oly szilárd egységbe, mely visszhangot ad a haza hívó atyai szózatnak. Csak ez biztosíthatja, hogy az Isten adventje folytán megszülessék az *ember adventje*.

Az ember adventje ezzel a könyörgéssel teljes: jöjjön az Isten! Ott lesz ez a kérés örömhír, ahol találkozik az isteni örök akarattal, hogy: Ő jön. A mi adventünknek ez az isteni oldala homályosodott el. Mi úgy vélekedünk, hogy valahogy nem egészen biztos az, hogy jön az Isten. A mi adventi ünneplésünkön nem látszik meg a folytonosság. Mi

minden adventben olyan formán gondolkozunk, hogy a tavalyi várakozásunk csütörtököt mondott és a karácsonyi vonattal nem jött meg a várvavárt Vendég. Ezért a mi adventünk aggodalmaskodó és nem örvendetes. Javítsuk ki ezeket az elmosódott vonásokat Ne azért aggodalmaskodjunk: jön-e az Isten? Mert Isten jön. Akkor is jön, ha nem akarjuk. Ne Istenért aggódjunk, hanem magunkért. Advent mi értünk van. Isten jön, de hozzánk csak akkor, ha várjuk. Tőlünk függetlenül jön, hozzánk csak a mi hívó kérésünkre tér be. — Ha az Isten adventje a kegyelem, akkor a mi adventünk a kegyelem elfogadása. Nem érdem, hanem ajándék. Nem keresés, hanem találás. Nem kérő kiáltás, hanem hálaadó felelet. Az advent nem általános fogalom, nem tan, hanem minden egyes lélek személyes kérdése, gazdálkodása, költségvetése

Igy jutottunk haza, a harmadik adventhez: a *mai pataki diákokhoz*.

A mai pataki diákság egy darab advent. Alakul, forrik, folytat és kezdeményez. Isten várásában nagy takarításokat rendez. A fagyöngy tradíciókat kíméletlenül lemetszi. Nem látszatni, hanem lenni akar. Nem fél rátaposni a mültra, mert így tovább lát. A mai pataki diákság kiábrándult apák reményforrást talált fiai. Még egy pár esztendő és a pataki iskola a *lelki szegények* iskolája lesz.

Nem épen komoly oldalról jajkiáltásokat hallunk, hogy kihalt Patakon a „diák-romantika,“ hogy elfelejtettek a diákok dalolni, mert elmentek a jurátusok. Nem madártávlatból, hanem a pataki életből, nem hangulatból, hanem meggyőződésből hirdetem, hogy az újraéledő Magyarország jurátusai: a theologusok. Vesszen el az a diák-romantika, ami elveszhet, hogy megtalálja a diákság az Elveszítetlent. Nem baj, ha elfelejt dalolni, csak tanuljon meg énekelni. Ha ezek meglesznek, akkor visszajönnek még a jurátusok... ha nem?... akkor inkább mi is elmegyünk...

De nem megyünk el, mert Isten jön hozzánk. Ő hozza a jövő kulcsát. Ő váltja valóra adventünk minden reményiségét. Ő küld eszményképet, biztosítékot. A mi advent-rügyünket Ő csókolja virág-életre. Bizakodva tárjuk ki azért ifjú szívünket a nagy Érkező elé, ajkunkon a kérő szó-zattal: kezdeményezésünket diadalra vinni jövel Urunk Jézus!

Fáklyafutás.

A pataki diákoknak — szeretettel.

És én így látom:

*Kietlen, gonosz éjszakákon
Valahol útra kél egy fáklya.*

*Hogy ki viszi: szem sohse látja.
Rohan a szőnyű éjszakába . . .
Lába botlik és törzse vérzik —
Konok rémek sokszor hisértik.
Rohan, míg tüze vére bírja —
Hulló cseppjét a föld beissza.
Fut, fut — mert végzet. Megy előre:
Lávaföldről a jégmezőre.
Az útja végét sohse látja . . .
De magasan lobog a fáklya . . .
Míg össze nem rogy s mint az állat
Úgy pusztul el . . . Verték a vágyak,
Amelyek fütik rohanását.*

*Amint lehull, az égő fáklyát
Már megragadja vad utódja
S az éjszakát sietve rójja.
Hogy miért? Tudott célja nincs —
Nem várja otthon, rang — bilincs.
Vágtat, míg más ragadja el
A fáklyát s rekedten felel
Örömkialtás jajponaszra.
S a fáklya fut, előre jut —
Ügylátszik, hogy örök az út . . .
Míg egyszer csak kifogy a kéz —
Nem akad többé már merész.*

Az éjszaka kétszer-sötét . . .

Mert ez a vég.

*De a hajnali pusztaságon,
Máglyázva megtört, csonka vágyon,
Ledől hitek, sorsok felett,
Mint büszke, örök üzenet:
A fáklya ég . . .*

Berlin.

Tábory Pál.

Annyit haladsz a jóban, amennyi erőszakot tész magadon.

Dolgozatjavítás.

Gondos kezek alápirostintázzák, testvér, magyar-, latin-, német-, görög-, számtandolgozatod hibáit, dolgozatjavításkor csendes mélabúval nézed át őket, fejet csóválsz magadra haragvással itt is, ott is: Nini, ezt pedig már a megíráskor is nagyobbbrészt kikerülhettem volna egy kicsit több figyelemmel, máskor jobban vigyázok. Aztán csak írod szorgalmasan a javítást a másik oldalra.

Hát azt a másik, napról-napra íródo dolgozatot szoktad-e javítani, testvér? Az iskolán, az órákon kívüli életedet, testvér! Mert látod, az osztályfőnök úr legutóbbi látogatáskor nem volt elragadtatva ruhaszekrényed és könyveid rendjétől, poharad tisztaságától. Lakótársad a kis mendikáns épen tegnap határozta el tizenötödször, hogy de már most igazán megírja haza a szüleinek — mihelyt pénze lesz bélyegre, — keserves panasszal, hogy a lakótárs, „az a VII-dikes“ már olyan rosszul bánik veled, hogy igazán „nem lehet kirtartani.“

Cseppen életedre a piros tinta: a lakásadódnak is panasza van rád: „Megtanúlhatná délután a leckéjét, ahelyett, hogy sétálna, meg az ágyán feküdve, nem kellene azt a drága villanyt tizenegy után is égetni.“ És a „házi“ feladataid Vakációk, amiket otthon töltesz, amikor rövidül a kolbász és csonkúl az oldalszalonna az éléskamarában — de nem nő a szülők öröme, mert étvágy, az ugyan van, de figyelem, szeretet, udvariasság és egyéb aprópénzei a szülői szeretetnek nincs a diákfiú pénztárcájában, pedig a „post festák“ hosszú listájára ugyancsak keserves erőfeszítés a szülőknek megtölteni azt igazi pénzzel . . .

Folyik életedre a piros tinta. Pedig ezek a szembetünöbbs és másoktól is felrótt hibáid, azonkívül, csinálj csak egy őszinteségi két percet, testvér, ugye vannak olyan bűneid is, még, pedig végzetes, fenyegető bűnök, amikről csak te tudsz, meg a jó Isten. Ha Isten piros tintája a téli havas eső alakjában hullana rád, jaj, milyen szovjet színben járnád néha a világot.

Amikor igazán szép házidolgozatot akarsz készíteni, ugye először *impurumot* csinálsz, hogy a tiszta és hibátlan *purum* kerüljön a bíráló szemek elé. Te lásd, hogy mit kell tenned, hogy *impurumos* életed mennél inkább „tisztázat“ legyen.

Ugye, jobban ügyelsz most karácsonyi vakációd „házi feladatra“ is és ezúttal nem hozol a legációból negációkat, olyan Isten és embereket megbotránkoztató balesetecskéket, amelyeket nagyon elhallgattál, vagy ha kipattantak, — oly nagy buzgósággal igyekeztél letagadni. Javítgasd hát azokat a háromnegyedes, kétharmados és egykettedes életdolgozatokat, hogy öröme teljék bennük Valakinek, aki örömmel osztályoz újra hármásra, kettesre és egyesre, mert szerető bírálód Ő — a Krisztus.

Senex.

Van olyan beszéd is, mely nem szereplés, hanem az életnek nagy áldott cselekedete.

Ravasz László.

Az én szívem . . .

Az én szívem most egy lezárt álom
tarka színű tört virág-kehely . . .
amelyből titkos mézfolyók szakadnak
s gyöngyét issza száz ember-pehely . . .

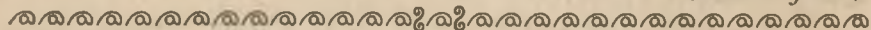
Rózsáknak harcát, mint lobogó álltam,
tüske gondból hullt reám kenyér . . .
gond éjszakákon, anyám selymes csókja
altatott el . . . mint ingó levél . . .

És most, amikor romokkal csatázva
újvilágnak láz himnusza hív . . .
az élet-hídnak szivárvány tusáján
rüggyé omlik ez az égő szív . . .

Mert fel kell gyűlni a világ-rózsének,
hogy jöjjön a rom seprő roham! . . .
amelyben szívem tört virág-kehelyként
száraz csontok vermébe rohan . . .

És jön a jövő! mint csirázó pázsit,
jön az élet, mint égő szekér,
vagy! kibomlik Krisztus szent országa,
vagy! elseper mindent jaj! . . . a vér . . .

Császár József.

Nem ragyog a karácsonyfa.

— Elbeszélés. —

Írta: *Dr. Hegyaljai Kiss Géza.*

I.

A Dargó hegy felől éles szél süvölt végig a ternaparti város lejtős nagyutcáján. Az ajtó előtt fázósan remegnek meg a lombtalan akácok. A gyógyszerész ölébe ejti a könyvet, amit odaadó figyelemmel olvas s míg a hátát jólesően melengenti a duruzsoló kályha, merengően néz ki az üveges ajtón át az utcára.

Éppen a város főterére nyílik kilátás. Szemben a takarékpénztár, egy-két nemesi kúria, a Nemzeti Kaszinó, üzletek. Az erős trahitkővel kirakott térségen a piac nyüzsg. Sok ember jött ma be Ünnepeközeledik, karácsony. Kohány, Migléc, Gerenda csak úgy önti a síkságról a zajdás népet a hetivásárra. Fentről is jönnek az azariak, bacskóiak. Pedig ugyancsak cudar idő kerekedett rájuk. A hó egyre sűrűbben hull s a szelid, fényes hópelyheket erőszakos szélúrfiak

kapják forgó táncba. A nap is elrejtí arcát egy opálszín felhőbe. Árnyék fekszik a gyógytár ragyogó üvegeire, porcellánjaira, csillogó polcaira.

Odakint hirtelen dobszó perdül. Ejnye! mit dobol a hajdu? Hallottak ilyet? Azonnal oszolja fel a hetivásár. mert a feketehimlő ragálya miatt a város hatósági zár alá vétetik és újabb rendelkezésig minden csoportosulás szigorúan megtiltatik . . . Már jön is a hatóság s meglendül kezében a nádpálca, ahol nem akarják a törvényes szót megérteni. A hármasszögű szekerek gördülni kezdenek a hótól sikamlós kövezeten.

A harang is megkondul Gálszécsi István zsoldárszerző-prédikátor ősi tornyában. Annak is szél kapja el a szavát, a magasba szárnyal vele s úgy hullatja alá a házakba. Néha szinte alhal, majd bűgva csapódik neki az ablaknak. Úgy hat, mintha elszálló lélek viaskodnék az égi hatalmakkal.

Halott van megint.

A gyógyszerész elborult arccal néz maga elé. Szép fiatal férfi, alig negyven éves. Finombőrű arca üdepirosan ragyog ki a sűrű szőke szakálból, csak nyílt homlokokon hagyják néhány korai mély redőt a szabadságharci szenvedések. Kék szeméből mintha ködök úznék el a megszokott derűt . . .

Nem soká tűnődhet, nyílik az utcai ajtó s rongyos, füstösarcú cigány sompolyog be rajta.

A nyílt ajtón erősebben vágódik be a lélekharang sírása, ám a gyógyszerész arca mégis kiderül, ahogy az ágrólszakadt morét maga előtt látja. A keze alatt szolgált a negyvennyolcas harcokban s ma sem beszél másként a hajdani parancsnokával, mint merev tisztelgő állásban, köteles katonai alázattal.

— Jó napot kívánok! Hagynagy úrnak alássan jelentem, megérkeztem.

— Adj' Isten Rigó, nem vitt még el a fekete ördög? — kötekedik vele a volt hadnagy mosolyogva.

— Nem, kérem, hanem a porontyaimat igen szorongatja. Épp avégből gyűttem volna. hogy egy kis orvosságot méltóztatnék adni, mer a szegény kis Rébim olyan kínba van már harmadnapja, hogy se hall, se lát a nagy forróságtól, csak férebeszél az Istenadta, mintha már nem is ezen a világon volna.

— No majd adunk neki valamit, ülj le egy kicsit Rigó fiam.

Míg az orvosság készül, a honvéd-életre terelődik a szó. Sokat kiálltak biz ők eleitől, kivált mikor a temesvári táborba beszorútlak. Volt bizony ott betegség, nyavalya, de ahogy a golyók süvöltését elviselték, úgy lábaltak ki minden egyéb bajból s épségben kerültek vissza — igaz, hogy sok viszontagság után — gálszécsi otthonukba.

A cigánynak mindig nagy öröme volt, ha jóságos lelkű csapat-tisztjét viszontlátta. Most is elfeledtette keservét ez a kis beszélgetés s ahogy megkapta az orvosságot, mivelhogy fizetni úgy sem tudna, hálálkodva csókol érte kezét a hadnagy úrnak.

— Hát ünnepet köszönteni eljössz, Rigó, mi? — szól utána az úr biztatólag.

— Hát mán hogyné gyönnék instálloom? Nem feledkezik el Rigó János a legnagyobb jóltevőjéről, — mondta őszinte lelkesültséggel s azzal elválnak.

II.

A szél dühe estére sem lohad. De idebenn a meghitt családi fészekben nem érzik olyan nyugtalanítóknak. Erősen épült vastag falak vannak s fehércserepes, hatalmas kályha terjeszt jó meleget a kemény erdei fától.

Az asztalnál együtt ül a család. Vacsora utáni nyugalom telepedett a lelkekre. A konyhából behallatszik a mosogató szolgáló dúdolása. Az édesanya sötéthajú, nemes arcélű nő, lelket sugárzó szemekkel, elmaradhatatlan kötésével egy zöld karosszékbe ereszkedik. A legnagyobb gyermek, Mariska, egy kilencéves, szőke, angyalarcú lányka, valami kézimunkán szorgoskodik a lámpa fényében. Zoltán egy képeskönyvben lapozgat s külföldi nevezetességek fotografáiban gyönyörködik. Géza, az öccse, az asztalra könyököl és igyekszik a bátyja állításait kétségbe vonni vagy tréfára fordítani. Lenke, a legkisebb, az apja térdére kapaszkodott és onnan biztatja az anyját mesélésre.

Egyszerre azonban mind elkezdenek az édesapjukra figyelni.

Annak ma nagyon jó kedve van és azt kérdezi:

— No halljuk, ki mit szeretne kapni a Jézuskától?

— Persze, hisz már csak nyolc nap! — számítja ki Géza hamarosan.

Megindul az óhajtások láncolata egykettőre.

Zoltán egy lovagló korbácsot is nagyon szeretne, de mégis inkább Robinzon útleírását kéri.

Mariska rendre inti:

— Várj. Előbb édesmama mondja meg, hogy ő mit kíván magának?

A kedves asszony elmosolyodik. Az orcáját is mintha rozsaszín felhő futná be:

— Ti mondjátok meg, szeretnétek-e még egy kis testvérkét?

— Hогyné, hогyné! — lelkenedznek mindnyájan. Hanem hamarosan véleményeltérés áll be köztük. A lányok fiut szeretnének, hogy majd gondját viselnék, a fiuk meg lányt szeretnének, hogy az majd főzzön nekik.

Az édesapa mosolyogva vágja el a vitát.

— Hát akkor legjobb lesz, ha fiu lesz. Erős, ügyes, mint a férfi. És szelid, gondoskodó, mint a leány.

— Ha Isten úgy akarja, tavaszra ő is itt lesz köztetek — mondja fohászkodó sóhajtással az édesanya.

Erre aztán tovább folyik az ajándékok kérése. Mind olyat kérnek, amivel majd az új testvérke is játszhatik.

Az édesapának nagyon tetszik ez az előlegezett szeretet s örömkönyve csordul kicsinyeire, ahogy boldogságában sorba csókolja őket.

III.

Reggel a gyógyszerész még mosolyogva gondol a gyermekéi esti beszédére, de ahogy fel akar kelni az ágyból, valami mintha visszarántaná. Mintha valami lepel borulna minden tagjára, megerősítésébe kerül a legkisebb mozgás is.

De a honvéd oda se néz neki. A lustaságot sohasem szerette. Aztán meg egy hadnagy, a kassai kilences zászlóaljtól, nem engedheti meg magának azt a gyengeséget, hogy minden kis változást megérezzen!

Másnap estig nem akart tudni semmit az ólálkodó veszedelemről, mely két napja jár a nyomán. Akkor aztán forróság öntötte el és reggelre kiütött rajta a fekete himlő.

A gyerekek szobájában elnémul minden zaj. Lábujjhegyen járnak, suttogva beszélnek: Édesapa beteg!

Most már csak egy kérése van mindeniknek a Jézuskához:
— Cselekedd, hogy édesapánknak ne legyen karácsonyra semmi baja.

Hiszen csak láthatnánk legalább. De még csak közel sem szabad az ajtajához menni. Alig láthatják az édesanyjokat is. Az éjjelnappal ott van a beteg körül. Tanácskozik az orvosokkal, orvosságot készít a gyógyszerárban, enyhítené a betegek kínjait mindenféle módon.

Nem használ semmi.

Karácsony szombatja van. A sötét szobában együtt a négy gyermek. Nézik, hogy gyúlnak ki a csillagok. Lelküikben a betlehemi angyalok énekének visszhangja zendül.

Azután sóhajtva várják, hogy történjék valami. Tavaly ilyenkor már itt ragyogott a szoba közepén az ezernyi jóval megrakott karácsonyfa!

Most? . . .

Léptek hallatszanak. Belép halványan az édesanyjok.

— Jól imádkoztatok. Karácsony estéjére nem fáj már apátoknak semmi.

Azzal rároskad az asztalra és eszméletét veszti.

Az angyali ének zengését elborítja bennök valami irtóztató, kínzó sötétség.

Négy cseperedő gyermek egyszerre lépett át a boldog kicsikorból a küzdelmes árvaságba.

IV.

A temetés meggyezéselő lett volna, ha a hatóság minden nagyobb csoportosulást meg nem tilt. Így csak azok jöttek el, akik erővel is készek voltak a kordont keresztül törni. Egy sereg honvéd a veresipkásoktól s néhány nemes barát, néhány tisztelő.

Nagytisztelető Sárkány Sámuel esperes úr élete legszebb beszédét mondja el a ravatálnál. Arról beszél, hogy aki kötelességét híven teljesítette a honvédbecsület mezején, a kötelességteljesítésnek lett áldozata otthonában is. Orvosságot készített egy szenvedő ember-

társának s míg a beteg jobban lett az ő szerétől, neki el kellett mennie . . .

A koporsón piros sapka, gyásszal bevont kard a koszorúk közt. Már csak egy fohász. aztán négy tiszt a vállára veszi s kocsihoz teszik . . . Az ezreddobos megüti a dobot, de az is fátyollal áthúzva rekedten, sírón, idegenül szól.

Gálszécsi István diplomában szívettepőn zúgnak a harangok, míg kiér a menet a domboldali sírkertbe.

Aztán elborít mindent a hó, a csend.

Csak a szívek fájnak, lüktetnek kibeszélhetetlen keserűségben.

V.

. . . Én pedig ezért nem láthattam soha életben az anyai nagyapám szelid szőke arcát Mert ő volt az a fiatal, negyvenéves halott s az édesanyám lett az a kilenc esztendőös árva kisleány. S mire én a gálszécsi temetőbe eljutottam, akkor már csak a sűrű fűvel benőtt sírhant harangvirágai susogtak a mi hősről, akit viruló ifjúságában tépett le 1873 karácsonján szerettei szívéről a feketehimlő.

~~~~~

A Szépség és a Bűn.

Mikor a római művésziskola vezetőjét, Rafaelt megkérdezték, hogy a sixtusi „Madonná“-hoz hol vette a modellt, azt felelte:

— Megfigyeltem a sok édes anya arcát és azoknak szépségeit raktam össze.

Leonardó a milánói mester, a renaissancenak a természettudományokban is vezérembere, körzővel és vonalzóval osztotta be a legnagyobb művének az „Utolsó vacsora“-nak részleteit, hogy a világot átfogó matematikai törvények innen se hiányozzanak és emeljék a tökéletességét, összhangját.

— Kicsinysegeken jutunk el a tökéletességhez és a tökéletesség már nem kicsiség, — mondja Michel Angeló a renaissance harmadik nagy művésze, a római Szt. Péter bazilika befejezője.

Kicsiségek, parányok! Részei a tökéletességnek, a szépnek, hordozói a gondolatnak! . . .

A szépről való tanítások kétféle szépet ismernek: *természeti és művészi* szépet, aszerint, hogy Istentől, vagy embertől vették eredetüket. Tanítják továbbá, hogy a művészi szép *évezéséhez* magasabb műveltség, fejlettebb műizlés szükséges. Azt mondják, más a művészi és más a természeti szép. A művész az ő fegyelmezett képzelő erejével új, eddig nem ismert, tökéletesebb dolgot alkot, azaz *teremt*.

Ezeket a tanításokat szeretném megvizsgálni azon emberi jogom alapján, melyet Rousseau így fejez ki: „Az emberek bizonyágtétele alapján véve „csak a *sajat eszem* tanúbizonyossága és mivel sem járul hozzá azokhoz a természetes eszközökhöz, amelyeket nekem Isten az igazság felismerésére adott.“

A *természeti szép* éppen úgy kicsiségekből áll, mint emez. A

tarpataki vizesés részei: három zuhatag. mélybe futó völgy, égbe vesző bércek, alásülyedt sziklák, szédítő sziklafalak, dacos fenyők, mohák, viragok, gyopárok szivárvány a cseppekre osztódott zuhatagban, mosolygó nap a bársenyos égen, illat, lebegő sas a völgy felett, vizek harsogó zengése és egy-két gyarló ember a sziklák tövében. Talán éppen ecset a kezükben, hogy megfogjanak egy vonalat, vagy írószerszámmal lekontárkodjanak egy-egy gondolatot, vagy érzést, amiről azt hiszik, hogy az övék és már előre élvezik a hődotlatot, amit kioszt a bámuló hétköznapiság nekik a *teremtő művészeknek*.

Épen így lehetne részletezni a tengerszemek: Csorbató, Öttó, Felkai—Poprádi-tó, valamint a lomnici, füredi, gerlachfalvi hegytömbök szépségeit. Mindezek ismét csak elemek egy magasabb egységben, a *Tátra fenségében*, mely pedig maga sem több a paránynál a természeti szépségek sorában. A róna, a tenger, a vihar és a csend, a hajnal, az este; növények, állatok, emberek világa, az ösztönök és az értelem munkái; a föld, a hold, a nap, a csillagvilágok: mind mind csak parányi picike részei a legnagyobb, a legtökéletesebb, legszebb, legfenségesebb alkotásnak a *teremtettségnek*. Igen! Ez isteni mű, isteni gondolat. Mű, amely annyira *számbavehetetlen és mégis egy*; gondolat, mely ott ragyog a fényben, sötétlik az éjben és végighullámzik a végtelenségben; ott van bennem, benned, a gyermek szemében, zizegi a fűszál, mennydörgi a vulkán, írva falevélben, nyíló virágszirmon és mégis *fel nem éri a bölcsnek lángesze*.

„Hogyan merészeltetett ez az ember (t. i. Nieventit) könyvet írni a természet csodáiról, amelyek a Teremtő bölcsességét hirdetik, — kiált fel Rousseau — hiszen könyvének oly vastagnak kellene lennie, mint a világ s még sem volna képes tárgyát kimeríteni!” (L. A savojai vikárius: Ford. dr. Rác L.)

Van e bölcsesség, mivel ama legfőbb megmérhető, van-e művészet, melyet oda állíthatnánk amazok mellé a *mindenség távlatán*?

A renaissancenak ama művészei nem is képzelegnek önmagukról az „alkotó” szerepében „Megfigyeltem az édes anyák arcát s azoknak szépségét raktam össze” — mondja Rafael. Nem alkotó tehát, csak munkás, ki a meglévőt használja fel.

A Leonárdó életírója az ő végtelen alázatosságát emeli ki, mely megnyilvánult benne mindannyiszor, mikor a teremtett világ szépségeit, törvényeit, gondolatait kutatta és azokat műveiben kifejezésre juttatni igyekezett. Az „*Utolsó vacsora*” képen öt kisebb egység van. Négy a hármason összeállított tanítványokból, *egy* az Idvezítő. Mindenik külön-külön is egy művészi egész, melyeket a sugárözönbe helyezett Úr Jézus alakja és a *megváltás közelségének gondolata* foglal össze. *Kerete* Urunk vacsorázó helyének belseje, *elhelyesése* a milánói *Maria delle Grazie* kolostor ebédlőterme, melynek hangulatában a szemlélő lelkész keresztül beleolvad a mindenség összhangjába.

Bármelyik művész se tesz egyebet, mint hogy kiemel egy egy gondolatot a szépségek végtelen sorából, melyet megérez, hogy szemlélhetőbbé tegye a gyarlóbbak számára. Kettős a művész gyönyörű-

sége: megismeri a szépet és megismerteti. A mienk csak egyszeres, legtöbbszőr az ő munkája nyomán. Nélküle sokszor meg nem értjük a teremtés szavát, tudatlanság zavarja meg lelkünknek a mindenséggel való összhangját. *A művész tehát a maga munkájával beletartozik a teremtés tökéletességének szépségébe.*

Igen, a művész is, a művészi kép is, mi is, ti is és mellettünk minden; szolgálai vagyunk a legnagyobb szépségnek. Vajjon elég *piciny*-e a harmatcsepp, hogy már ne tartsuk szépnek és elég *nagy*-e a világ, hogy ne lehessen tökéletes?

Kicsiség — nagyság! Hol a te határod?

„Legyetek tökéletesek!...“ hangzik a szeretet mesterének ajkáról
 „Legyetek tökéletesek!... zengi felénk az egyetlen szépségbe olvadó teremtett világ...“

A teremtés összhangjának megzavarása a bűn. Minden bűn nagy bűn, „*Egy síró gyermek az egész teremtés arcát eltorzítja*“ írja Wilde Oszkár.

Az isteni akarat, a tökéletesség a szépség ellen az ember szokott vétkezni.

Sokszor összetéveszti magát az Alkotóval. Ebből ered a gőg, elbizakodottság, gyűlölet. pártoskodás, hatalmaskodás bűne, az Isten tulajdonainak, embereknek és javaknak gázszos pusztítása.

Sokszor nem ismeri fel *munkahelyét* és a maga értékét: lázadóvá, gyilkossá, züllötté válik.

Sokszor alacsonyabb rendűnek, *állatnak* hiszi magát és istenadta hatalmas erőit, melyekkel mint emberiek az istenség céljait kellett volna szolgálnia: közönséges állati létezése érdekében fecsérel el.

Az itt felsorolt vétkek eredménye: *a nyomorúság, fájdalom, a kolduló és fojtogató kéz, csonka emberek és csonka hon.*

Cigánd.

Kántor Mihály.

~~~~~

Az eszménykép.

— Sully Prudhomme. —

Gyuladt a hold, csillaghímes az ég,
 A földön nagy, fakó árny imbolyog.
 A világ lelkétől remeg a lég;
 Az utolsó csillagra gondolok.

Arra, melyet még nem lát földi szem,
 De melynek fénye már úton a földre
 S föl fog ragyogni egyszer... föl, hiszem,
 Hogy egy jövő kor lelkét elbűvölje.

— Ha majd e szent és messze fény az égbolt
 Sötét ívére tündökölve följön:
 Mondjátok néki: szerelmem övé volt,

Ti legutolsó emberek e földön!

Képes Géza.

A pataki diáklélek fejlődése.

Szabó Zoltán professzoromnak ajánlom.

Egy nagy összefogó munkára van szükség, amelyben minden régi és mai pataki diák téglát téglára rakva hordja össze egy ilyen című vállalkozásnak az anyagát a múlt, jelen és jövő szempontjából. Minél többen csinálnánk az épületet, annál egyetemesebb értékű közkincs lenne. Hogy erre szükség van, azt beszédesen bizonyítja Komáromi „Pataki Diákok“-jának és a „Pataki diákvilág anekdota kincs“ ének megjelenése és nagy sikere.

Had induljunk ki e két könyvből. Komáromi könyvéről több nagyszerű kritikát olvashattunk és mindazok, akik valaha is pataki diákok voltak, érezhették, hogy annyira benne van életük e regényben a betűkben, hogy szinte kiáltani szeretne néhol az ember — ezt én érezni sem tudtam így, ahogy itt le van írva. Azonban minden kiválósága mellett is a regény egy nagy hiányérzetet hagy hátra: Baria Jóska nem nőtt meg benne, megmaradt mendikánsnak és a jurátusból meg tógátusból csak a konya szeme csillogásán keresztül látunk valamit. Hallottam is, hogy az Író meg fogja írni a nyolcadikos Barla Jóska életét is, — de úgy látszik e kijelentésben több volt a kívánság, mint az értesültség. A regény egységét pompásan keretezte a mendúr kedves kis körével, de nekünk hiányzik belőle az — ifjú. (Ezért szeretnők hinni, hogy a mű csak I. kötet.) A mendikás sokat néz az ifjúra, de annak problémája nem tükröződik ártatlan szeme csillogásán. Azonkívül mi már tátongó úrt, sőt szakadékot érzünk Fehér Pistáék, Korpa Jánosék és magunk között. De mások már a hibák és erények. Hosszú, nagyon-nagyon hosszú negyedszázad zuhant az akkori és a mostani „Ifjúsági Közlöny“ szerkesztők közé. Vidám órákban róluk való emlékezésünk őszi mosoly, ha pedig komoly szavakba öntjük, ezt idézzük: „Nagyon szép idők voltak, — hála Istennek, hogy elmúltak.“

Komáromi époszt énekel az őszi, amikor már a tavasz virágait keressük, lessük szívszorongva. Könyve első klasszisu élőképe a pataki diákélet fejlődéséhez a — múltból. Hasonló hely illeti meg szempontunk szerint az „Anekdotakincset“ is. Nagy jótettek összegyűjtői és kiadói, de épen ez bizonyítja, hogy továbbmenő munkára van szükségünk. Ha kell a pataki diáklélek multjával foglalkoznunk, akkor ezt elsősorban a jövő érdekében kell végeznünk. Ha jogosult a pataki diákéletre a humor hangján szólni kötetekben, nem kevesebb mondanivalónknak kell lenni a komoly pataki diákéletre is; a hűséges, szorgalmas, a hősi és a kálmínista pataki diákról. Arról a diákéletre, amelyből sohasem alúdt ki a „semper reformari“ legszentebb tüze.

Úri társaságban és vulgáris felfogásban egyaránt divattá vált a pataki diákot elsősorban a csínyek és anekdoták hőseként appercipiálni. Egy zajos éjszaka napokon keresztül kifogyhatatlan beszédtema — ellenben komoly tettekről: irodalmi, tudományos és vallásos életre elfelejtene beszélni, mikor róluk van szó. Pedig a valóságban nem ez az arány. — De a népfelfogásban is romlik jóhírünk: ponyva vig-

játékot láttam, amelyben a csak korcsmavtrág patagi togátusnak tapolt a magyar falu Nem tudom, a két kép közül melyik szomorúbb.

Milyen jó lesz, ha egy komoly vállalkozással azt tudjuk mondani: mindez múlt. A XX. században világháború, trianon és a keresztyén-ség új fellendülése után egészen új tartalmat, jelentőséget kell kapcsolnunk a pataki diák fogalmához. Új idők hajnalát éljük. Hogy ez mennyire áll a mi életünkre vonatkozólag, azt kétségtelenül bizonyítja, hogy diákéletünk alapjában átalakulóban van. A régi típus kihalófélben, a tradíció megszintelenedik, a szokások új életformáknak adják át helyüket. A kérdés az, hogy milyennek kell lenni a jelennek, hogy egészséges jövőnek rakjon le alapot? Mert, hogy most alakul az új típus, az egyszer bizonyos.

Ezért van szükség a múlt ismeretére, hogy tudjuk min állunk és min kell állnunk? Ehez van szükségünk az idősebbek segítségére. Hogy milyen a jelen? arról mi tartozunk komoly és őszinte szám- adással, csak kérdezzenek komolyan és várjanak tőlünk komoly dolgokat. Hogy milyen legyen a jövő, erre a kérdésre pedig együtt kell megalkotnunk a feleletet.

Az új korszak karakteréből kevés látható. De aki lát csak egy vonást is, siessen a szólással, mert a késedelem végzetes lehet. Szóljon lelkesen, mert ha a trombita bizonytalan zengést téssen, kicsoda indul a harcra?

Hogy mennyire új korszak küszöbén állunk a pataki diákélet szempontjából, azt kívülről is fessegetik. Tavaly egy megszállt területi diáklap írta, hogy nincsenek már pataki diákok. Ujabbán a Tolnai Világlapja parentálta el az ideológiája szerinti pataki diákéletet. Azt mondja, hogy nincsenek jurátusok, tehát nincs többé pataki diákélet. Kispatakon és Héczén a sulykoló menyecskek ingvállát nem perzsellik pajzán diáktekintetek. A korcsmában alszik a cimbalmos, a bodegában unatkozik a kisasszony. A nevezett lap kívül esik azon a körön, amelyen belül lapunk szót vált valakivel, de ez illusztrálás után örömmel mondjuk hogy igazuk van. Legyen is igazuk azoknak, akik kihalónak látják azt a speciést, melyet keresztyén szempontból rosszalló mellézköngével és mosollyal neveztek pataki diáknak.

Mi nem kívánjuk ezt a multat megsiratni. Ugy véljük, hogy a pataki diáklélek olyan mély, örvendező, egészséges és keresztyén, hogy az ebből felfakadó üde virág több figyelmet érdemel a lefonynyadt beteg kocsánynál. Mi nem csatlakozunk a Tolnai Világlapja gyászához, mert hisszük, hogy az elaggott romantika helyett valami jobbról gondoskodott számunkra az Ur!

De hogy mi ez a jobb, annak kifejtésére a legsürgősebben szükség van, mert különben a fejlődés nem lesz öntudatos és el is késik. Már is soká késik a tisztázás. A damaskusi élményben Jézus felismerése után sürgős az örök emberi kérdés: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Mintha már is éreznők, hogy a régi nóta elhal, már nem a miénk a „Dombon van a sárospataki csárda“, de az új időknak új dala még csak szívünk körül zsong és mi epedve várjuk a zeneszerzőt, aki után a pataki diákadvent szent karácsonyi himnuszát énekelhetjük.

Én csak a kérdést látom, de kérem a feleletet mindenkitől, aki szeret minket. Ne nézzük, hogy milyen jelentéktelen, aki által a kérdés feladatik, hanem remegjen meg szívünk a kérdés édes terheitől és a felelet diadalmas igéretétől. *Királydaróczi Kovács József.*

~~~~~

Ha jönnél . . .

— *Képes Géza* —

Az ég alján az alkony csókja lángol.
Ülök a novemberi fák alatt;
bársonyos szél borzolja hajamat,
aranyozsdás lomb hull . . . hull rám a fákról.

— Bennem most gyúl a vágyak hajnala.

Ha jönnél, óh ha jönnél, barna lány,
váratlanul, és mégis esdve-várva,
a tündérialmok rózsahajnalán,
jönnél a vágyam halk hívó szavára . . .
Jönnél, bűvös csilingelő zenét:
ezüst kacajod szórva szerte szét . . .
Jönnél biborló avar szőnyegen,
suhanva, mint angyalszárny rebbenése,
s mint egy királynő: büszke-győztesen.
S míg jönnél, villanón szemembe szállna
Két éjszemed gyémánt csillagsugára . . .
A tündérialmok rózsahajnalán
ha jönnél . . . óh, mi lenne, barna lány?!

. . . Rohannék buggyanó vérrel . . . nevetve
feléd . . . eléd . . . simogató-puhán
megfognám két kicsi kezéd . . . szemedbe
néznék némán és hosszan . . . s azután,
szívembe míg a harcok árja dúl:
karomba zárnálak vakon, vadul
s egy mondhatatlan, szent fellángolásban
ajkadra csókolnám a lelkemet.—

Ha jönnél . . .

Ám te nem jössz s én merengve
nézem, nézem a novemberi fákat.
Lelkem falán riogatva kopácsol
egy borzas, barna, bús madár: a bánat,
szívembe' döng a vágy . . . a végtelen,
Örök és olthatatlan vágy

utánad!

1927. november 2.

Utolsó harangszó.

— Karácsonyi történet. —

Ha beköszönt a tél, megjön a kedvünk is hozzá; nyári esteken borzalommal gondolunk rá; amikor nem hallgathatjuk a fák, a csörgező patakok, szellők titokzatos sóhajlását, amikor nem lehet a forró, tüzes levegőbe beleolvadni, hanem meghúzódunk valamelyik szoba sarkában, menekülve a hidegtől, fagytól; — de ha hullanak és egyre hullanak a hópihéek s fehérek lesznek a háztetők, a faágakat — kárpótlással a nyárért. mintha örökszépségű fehér virágok lepnének meg — eltemeti a sok hó — csudálatosan meg tudunk békülni vele.

Városban vagyunk. Az úttestet vastagon borítja hóréteg. Egy uccasarkon komor külsejű, sötétszürke falú kétemeletes ház áll. Nagy vaskapuján — amely be van csukva — éktelenül kiabáló óriási betűkkel ez a koldúsokat kergető felirat függ: Tilos a házalás és a koldulás!

Belépve a házba, belülről is ép oly kihaltnak látjuk, mint kívül. A havat nem söpörték le a keramitköves udvarról; az egyik sarokban búsan lapul meg a poroló állvány, középen vízvezeteki csap. Az egész valami szívetfacsaró, szomorú látvány, benne van a nagyvárosoknak sivár, kopasz és dísztelen tele, a tűzfalak, gyárkémények közé szorított tél, melynek hava sem hófehér, hanem piszkos, szennyes.

Fenn, az első emeleten, egyik szobájában — a sok közül — a háztulajdonos ül, a méltóságos úr; az az ember, akitől féltek is, mert gazdag volt és kegyetlen zsugori, másrészt pedig szánakoztak vagy nevettek rajta: a közvélemény embergyűlölnék és bolondnak könyvelte el.

Ott ül íróasztala előtt és dohányzik; félig befüggönyözött ablakon át gyéren jön be a téli délelőttök félborús világossága s ő maga elé bámul kifejezéstelen tekintettel. Ki tudja mióta s ki tudja miért?! Olykor olykor halkán járva-keelve fehérarcú cselédlány libben a szobába s fát rak a kályhába, ahol vígan táncot lejtenek hosszú, piros tűznyelvek. Azért lobog a tűz, mivel tudja, hogy valami nemes és lélekemelő ebben a fagyos világban meleget árasztani az emberekre; szegény . . . ő is áldozatául esik magasztos feladatának; szét akarja vinni az egész világba melegét, de mihelyt kiér a kéményen, megmarja a hideg s csalódottan hull vissza fekete pernyeként a hóba.

A folyósóról csoszogó léptek hallatszanak; ráismer a háziúr: titkárjánál szolgáló öreg mindenesasszony jár így. Hangokat is hall, valami gyerekhez beszél, biztosan a titkár kisfiához: Hadd nézzem csak azt a szép karácsonyfát Pistike.

Szemei most az íróasztalán lévő naptárra merednek: december 25. Nagykarácsony. De semmi melegséget nem érez magában — úgy látszik, belőle is kiillan az valahol s csak a korom marad vissza.

Ha ki volt írva háza kapujára, hogy tilos a koldulás és házalás, ki volt írva lelkének ajtajára is. Soha ottan nem kopoghatott éhező, fázó, szerencsétlen; legalább is idáig nem. Mivel söpredéknek tar-

totta ezeket a nyomorútfakat, dologkertülőknek, akiknek bot kell és nem pénz. Ilyenkor karácsonykor aztán tolonganak a szeretet nevében s még hozzá is betolakodnak. Máskor lehordja őket, de most úgy érzi, hogy nem lenne kedve hozzá. Felkel s az ablakhoz megy, kinéz az utcára. Egy villamos robog épen a ház előtt, lyrája szikrákat vág széjjel; szerencse, hogy itt az ablak, még a szobába is becsapna. Hirtelen egyet gondol, felveszi a téli kabátját s kimegy a folyosóra; végigmenve azon, eljut a lépcsőházba. Lépteinek zaját elnyeli a lépcsőre borított szőnyeg. Egész elcsudálkozott rajta, hogy ez az ő számára van itt, hiszen az emeleten más nem lakott. Titkárjának földszinten volt lakása. A karfa díszes faragványai, a fordulónál lévő kis bronzszobrocskák — amelyek máskor oly idegenül hatottak rá — most szépnek tűntek fel szemében; szinte bánta, hogy idáig nem törődött velük.

A titkáréktól vidám láрма jött ki; karácsonyi éneket zengedezett benn a vén mindenesasszony, míg a gyerekek össze-vissza kiabáltak.

Önkénytelenül megállt egy pillanatra s felszívta magába a folyosót betöltő karácsonyfa-gyertyák füstjének illatát; szenttelen arca nem árult el semmit; arra gondolt hogy ezek mostan örülnek a karácsonynak, a télnek. S elképzelte, mint játszanak a gyerekek a padlón; fejük felett, hatalmas, gyönyörű karácsonyfa, rajta égnek a gyertyák, a titkár pedig feleségével nézi, élvezi a gyerekek örömét.

Keserűen elmosolyodott s tovább lépett fáradtan, únottan.

De fejében egyre csak ott zakatolt ez az öröm. Hiába rázta meg ősz fejét csak az járt benne: a titkárék most örülnek. Hát mit bánja, örüljenek, csak őt hagyják nyugton. Igen ám, de ő nem örül, azonban hát minek is örüljön.

Kinn járt az utcán, ahol automobilon robogtak; ablakaik mögött kipirult arcú urak és hölgyek tekintettek kifelé, a gyalogjárón jobbról-balról lökdösték; hivatalnokok, nyárspolgárok, munkások boldog ünnepeket kívángattak egymásnak csillogó szemmel. Valamennyin látszott, hogy örülnek s ezt a méltóságos úr is észrevette, csak azt nem tudta, hogy miért. Azért, hogy két napig nem mennek munkába, hogy karácsonyi segílyt vagy ajándékot kapnak; vagy azért, hogy izléstelen csecse-becséket vesznek feleségeiknek, gyermekeiknek. Elmúl a karácsony s aztán újra dolgoznak. Kicsiny látóköri emberek! No ezek örülnek! Hát ez az öröm?! Hát lehet ennek örülni?! Csak azért, mert karácsony van?!

Azonban — akárhogy is van — ő sohasem örült ilyennek. Sőt másnak se. Szerette volna elfojtani magában azt az érzést, mely úrrá lett most felette. Üres, örömtelen életének megérezése volt ez s valami végtelen bánat toladott fel a torkán bárhogy igyekezett is küzdeni ellene. A Sötétkapunál megállt s elnézett a templom felé; a kálvinista templom felé. Ő is református volt. Láttá, hogy az emberek siettek a templomba s valósággal örültek ennek is

Ahá — tehát ezért örülnek — öllött az eszébe. De aztán elszomorodott. Ő ott se tudna minek örülni; gyűlölte a papokat, ezeket a fekete ruhás, bölcsen beszélő alakokat — tehát nem is járt

templomba. Sok, igen sok éve annak, hogy utóljára volt. S lassanként valami titokzatos vágyakozás kezdte átjárni tagjait az öröm után; keserűség fogta el, mikor visszagondolt, hogy nagyon korán kikerült az életbe s nagyon hamar letörték életkedvét.

A ki nem használt, elfojtott Élet tusakodni kezdett benne régi énjével, míg az vitte volna templomba, ez gúnyolódott vele és viszsztatartotta.

Majd hirtelen — maga se tudta miért — eszébe jutott az is, hogy tegnapelőtt perselyek voltak az utcasarkokon, szegény gyermekeknek karácsonyi ajándékokra gyűjtöttek — s ő nem adott semmit. Ha adott volna, akkor mostan templomba kellene mennie. Már megint a templom jár a fejében — persze a szegény gyerekek felségélyezése és a templom, ezek valahogy összefüggésben vannak. S ha megpillantott valamely szerényebb ruházatú gyermeket, vizsgálgatta rajta a ruhát, kalapot; arra gondolt, hogy az ő pénzéből nincs azokban semmi. S rájött arra, hogy korántsem meglegedett, az a meglegedés, ha ad az ember; de igyekezett megnyugtatni magát, hiszen ha gyermekei lennének, tudná akkor őket szeretni, csakhogy — a családi élettől megfosztotta a sors.

De templomba még se megyek — sutogta befelé, magában — ; úgy érezte ott nincs semmi, ami ki tudná békíteni önmagával.

Igy ért a Szemere-utcához; egyszerre csak azt hallotta valamelyik járókelőtől, aki többekhez szólt: Siessünk, mert az utólsót harangozzák.

Ő pedig megállt; agyában egy gondolat nyugtalanította: nagyon öreg már. . . s az utólsót harangozzák. Míg nézte a forgalmi rendőrt, aki mereven állva kezével irányította a forgalmat — kalapját ruháját belepte a hó — megvilágosodott előtte, hogy ő is így állt az élet forgatagában, míg esett a hó, ősz haja lett; mereven állt, egy lépést se tett s csak a kezével intézett el mindent, de mindent és sohasem a lelkével, a szívével.

A hó hullott egyre, s akkor hirtelen megindult visszafelé, hogy le ne késsen. Mert már az utólsót harangozzák néki ezen a karácsonyon

Kigyóssy Dezső.

~~~~~

Leánycserkészet.

Múlt évi novemberi számunkban — szerényen — egy rövid kis hír számolt be arról, hogy Szabó Irénke teológus kezdeményezésére leánycserkészcsoport alakul városunkban. Szervezőtestülete a Ref. Nőegylet. Tagjainak száma egyelőre 22, nagyobb részben gimn leányok s egy segéd- és 4 családvezető vezetésével már meg is kezdődött a munka. Cél: a leányok egészséges szellemben való nevelése. A csoport neve: „Lorántfy Zsuzsanna cserkészcsoport.”

E hírt olvasóközönségünk széles köreiben, úgy helyben, mint vidéken — meglehetősen vegyes érzelmekkel fogadták. De a csoport egy

rövid esztendei munkájával és lendületes fejlődésével igazolta azt, hogy létjogosultsága van. Tagadhatatlan, hogy sok akadállyal kellett megmérkőznie, melyek között a legjelentékenyebb talán épen az a leküzdhetőnek látszó ellenszenves előítélet volt, melyet több oldalról hallottunk kifejezésre juttatni. Egyesek ugyanis úgy gondolták, hogy a cserkészter tisztán férfias testedzésben, erősebb technikai érzék és gyakorlat elsajátításában idegen, vidéken való szabad táborozásban merül ki. Ebben az esetben — lényeg — semmi szükség leány-cserkészetre. Azonban a „Lorántfy Zsuzsánna“ leánycserkészcsapat megtalálta a maga munkaterét és az elmúlt 13 hónap leforgása alatt nagy fáradsággal sokszor tudott alkalmat teremteni arra, hogy ezt az idegenkedő nagyközséggel is megismertesse.

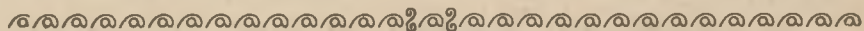
Igy miután február 16-án — 14-én — a harmadosztályú próbát tették, ugyane hó 20-án fogadalmi napot és tábornyitó ünnepélyt tartottak, melyen 19 ujonc kérte a fogadalom letételének engedélyezését Lindenmayer Antónia országos elnöknőtől, aki ez alkalommal 5000 cserkészleány nevében üdvözölte a sárospataki leánycserkészeket. Gazdag műsorú nívós estélyük pedig meggyőzte a jelenlévőket arról, hogy a leánycserkészter nem akarja a leányokat elszakítani az otthonától, hanem épen az otthon számára akarja őket megtartani, s a régi nagy asszonyok, a Lorántfy Zsuzsánnák, a Bethlen Katák méltó utódaiként szeretetben, hűségben, szorgalomban, háziasságban és főleg hazafiságban nevelni, mert a mai magyar nő, a régi, dicsőbb történelem honleányainak hűséges követője kell, hogy legyen!

Majd június 5—6 án a Magyarországi Cserkészleány Szövetség Budapesten tartott országos csapatszemléjén dicsérettel állta meg a helyét 11 taggal, s nem sokkal ezután megszervezte kebelében a Lorántfy Zsuzsánna nőtestvéréről elnevezett „Lorántfy Mária“ csoportot, a kis leányok „tündérke“ csapatát, amely 3 (fecske-, fülemile, pacsirta) „fészek“ re oszlik. A tündérkéek okt. 30 án léptek először a nyilvánosság ítélőszéke elé, amikor ugyanis d. e. a főiskola imatermében lelkesen tették le fogadalmukat Zombory Manyika vezetőjük kezeibe, este pedig a Mudrány-teremben tartottak páratlanul kedves műsoros estélyt, ahol a tündércsapat vezetője Sörössy Babsy irányította játékaikat. A szülők számára felejthetetlen, a mi számunkra bájos és megható látvány volt, amint az egyenruhás tündérkéek felsorakoztak, imádkoztak, énekeltek és mesemondás, játék stb. közben tettek vallást arról, hogy volt egyszer egy gazdag ország, de elarbolták galád szomszédai minden kincsét, minden gazdagságát, sőt testét is megcsonkították, ezért az ő jelszavuk is az, ami a cserkészleányok jelszava: „Mindent a hazáért!“

Mindezekből megállapítható, amit fentebb is mondtunk, hogy a leánycserkészternek, mint mindenütt, úgy Sárospatakon is jó talaja, s munkáiból ítélve létjogosultsága van. Ami pedig az eleinte ellenszenves közvéleményt illeti, erről bátran elmondhatjuk — úgy gondoljuk nem lesz merész állítás — hogy az teljes mértékben támogatja az egyesületet, s minden törekvésében háta mögött áll. Tapasztaltuk ezt különösen akkor, amikor a leánycserkészter előadásain váro-

sunk minden társadalmi rétegét ott láthattuk — szép számmal — képviselve. Ugyanezt nem írhatjuk a testvér ifjúsági egyesületek által rendezett ünnepélyekről vagy előadásokról. Itt találjuk legnagyobb dokumentumát annak, hogy a „Loránfy Zsuzsánna“ leánycserkészcsapat városunk legszimpatikusabb ifjúsági egyesülete lett, talán a többiek szomorúságára, mivel biztos pozíciót, előkelő állást s magas támogatókat biztosított magának. A teljes elismerés a vezetőket illeti. Haladjanak a megkezdett úton, a továbbiakban is „jó munkát!“

K. Z.

Diákadomák.

Történetből felel egy ötödikes: Trajánus seregével átkelt a Dunán; Decebal seregét teljesen szétverte, úgyhogy maga Decebal is csak öngyilkossággal menthette meg életét.

*

Az igazságszolgáltatás klasszikus példáját termette meg az egyik magánnémetóra.

A bubifrizurák évtizedében ritkaság hajfonatú leány-növendék olvas, de turáni nyelve ugyancsak döcög a nem magyar ember szájába szabott germán szavakon. Erre a jóindulatú tanár úr megjegyzi: „Also, du hast einen ganzen schönen Zopf aber du kannst nicht lesen.“ (Hajfonatod az szép van, de olvasni nem tudsz.)

*

Jóízű pirosintás megjegyzések vannak olykor-olykor a szárnybontogató prédikátor-theologusok írásbeli dolgozatain és prédikációvázlatain. Ime egynehány:

A „célegyenest“ igyekvés csak az elsietettségben látszik . . . kissé messziről indult, így a textushoz majdnem késve érkezett.

*

Az „elintézés“ jegyében megírt dolgozat; pedig pár szép részlete méltóbb egészlet is megérdemelt volna keretül.

*

Imponáló elhanyagolása a textusnak.

*

Találó, de nem célba találó.

*

Pisai torony. Ferde, de szép.

*

Ha nem is szakadozik hálója, de azért gazdag a fogás.

*

Majdnem.

*

Ez csak „váz“, a „lat“ hiányzik.

*

A pataki diák gazdag szókincsét hadd bizonyítsák a következő, beszekundázást jelző fogalmak: négyest felelni, beszekundázni, bevágni, belökni, bezúgni, bebundázni, behajtantani, beszedni, behúzni, beverni, bezörgetni, bikát felelni, bebunyózni, bepuffantani, bedurrantani, berántani, bereccsenteni, benyomni, belúni, bedugózni, betolni, csikót fogni, karszéket felelni, leszuperálni, lefutni, leszerepelni, levizsgáznai, szólítottak.

Az Akadémia már szegényebb. Az itteni „szomorú“ tényt konstatáló kifejezések ezek: visszavágás, visszalökés, visszacsapás, visszajövés, visszarepülés, elvérézés, visszahajintás, rekuze, gikszer, melléfogás, pekh. — Néha a helyzet tragikumai melodramát szül. Ilyenkor a kíséretet a professzori megjegyzés adja. Csak három klaszszikust mutatunk be: Talán majd máskor! . . . Egy év múlva! . . . Soha! . . .

Végezetül álljon itt a „Gábori“ idézet: „Bika rugaszkodik, kötél szakad vala.“

~~~~~

Irodalom. — Művészet.

Álmodik a Hargita. Balázs Győző verses könyve. 50 oldal.

A Lelkem hárfáján és a Virágok-álmok után, új dalokat szüretelt le Balázs Győző lelke szőlőtőjéről. Mert onnan jöttek ezek is. Egy mélyen érző, hazáját féltőn szerető és a hazája sorsán hittel reménykedő lélek egyszerű, nemes darabjai látnak ebben a kis könyvben napvilágot. Nem egetrázó dübörgések az ő aprócska dalai, nem szállnak túl a horizonton, hanem bájos kicsiny virágok, magyar virágok a magyar pusztá termelte s a Hargita szele és az Adriai tenger sós párája festette bánatszínűvé őket. Aki olvassa e sorokat,

„érzi, hogy szív az mindenik,
forró imádság lélekszárnyon
mely száll, száll föl az Istenig.“

Várja a nagy magyar adventet; hittel várja. Nem sir, nem zokog folytonosan, mely elerőtlenedett irredenta költészetünk képviselőit jellemzi: ő vár és remél. De azt akarja hogy ez az advent-várás sejtelmes és néma legyen, ne rikoltson bele a jazz band bizarr muzsikájá és a cigányok vidám hegedűje. Most gyászfátyol tereng a magyar pusztá felett, most fekete koromszemeket szítál itt virágpor helyett Május, várjunk tehát a vigalommal, ne táncoljunk egy vérrel megöntözött koporsó fölött. Így várja, így akarja ő várni, gyászoló lélekkel, munkás kezekkel a jobb időket; — majd akkor, . . . akkor megint

„Cserebogár“ lesz a nóta
Ezüst-lúkrös kávéházban.

Aztán szaggat egy csomó üdezőld levelet a magyar népdal ezer-ágú fájáról; kesergő, szebb időkre váró kurucnótákká válnak ezek az ő lelkében, de olyan nemesen egyszerűek maradnak, hogy a szavak mögött szinte halljuk előpanaszolni a hortobágyi juhászbojtár bánatos furulyaszavát. Föltétlenül van érzésvilágában valami vonás, mely a Tompa lelkével rokon: vagy csak a kettőjük kora olyan két bús, árva testvérgyerek? . . .

Az izléses könyvet a miskolci Magyar jövő könyvkiadó vállalata adta ki, a szerzőnél darabonkint 1 pengőért kapható. P. L.

Németh Károly: Lélekyöngye. Imádságok. Az Istenben örven-dező ifjulelkek számára.

Imádságot költeni nem lehet, nem szabad. Az az imádság, amelyik csak másoknak íródott: vásárra vitele a szerző kettős szegénységének. Minden imádsághoz egy életfordulatnak kell fűződnie, amely fordulaton meglátszik a Gondviselő Isten kézvonása. Ez a kézvonás ragadott meg engem ez imádságos könyv átnézésekor . . . Eltelt a szerző készülésre szánt ifjúkora? . . . Nem múltak a napok nyomtalanul. Sápadtabb lett talán az arc, szomorúbb a mosoly, de gazdagabb a lélek: egyenesen gyöngyei vannak . . . A tisztultabb esti levegő tele van harmatpárával. Csillogó harmatcsepp csak akkor lesz belőle, ha szilárd tárgy: fűszál, vagy virágkehely kerül központjába. A Gongviselő erről is gondoskodott. Szomjazó gyermeklelkek vették körül, mint hitoktatójukat. Ezért nem költettek, hanem visszaszülettek ezek az imádságok. Megvolt a harmatképződés mindakét kelléke, ezért *kellott* kikristályosodni a „Lélekyöngye“-nek.

Az utat megtalálja a gyermeklélekhez. Hátráltam én már meg olyan sűrű bozót előtt, amelyen a napsugarak „ütődés“ nélkül átjutottak. Többet megért a gyermek és a sokszor nagyon féltett laikus elem az Isten dolgaiból, mint amennyit mi, kritikusok, vagy „tanácsadók“ elgondolunk. Isten ígéje él és hat, ne akarjon tehát az Ige által működő ember az Ige helyett mindent elvégezni. Ezen a ponton az esetleges támadásban van a biztos védelem.

Egy imádságot szerettem volna még a kötetben látni: október 6. alkalomra. Magunkat csaljuk meg, ha március 15-én nem tudunk tulmenni és a gyászokban és fájaldalmokban is nem az Isten kezét ismerjük fel.

Mint mindenegyres könyv. úgy ez is — úgy positivumaival, mint negativumaival — nagymértékben hozzájárul az ember kiépítő munkájához. Ha ezt eredményezi egy másik egyénen is, akkor mennyivel inkább magán a szerzőn. Minden tekintetben tehát az a legnagyobb értéke ennek az imádságos könyvnek, hogy *kellott* lennie és hogy *van!*

Kárpátjai.

A magyar festőművészet két fiatal hajtása Lőrinczy Gyárfás Jenő és Koroknay Nándor Sátoraljaújhelyben az úri kaszinó termeiben kollektív kiállítást rendeznek. A kiállítás sikerét biztosítja az, hogy a magyar festőművészet ünnepeljének, Csók mesternek kedvenc tanítványai

voltak. Művészetük sajtóságosan: egyéni. Nem utánoznak senkit sem, de azért lelkük gyökere át van itatva ennek a kornak szépségeivel és fájdalomával. Művészi ecsetjük engedelmeskedik a színeknek. Megragadó szépségű hangulatok... aktok.. néznek ránk... Merész megoldású látomások varázsolódnak szemeink elé. Saújhely környékének szépséges romantikája pereg le filmszerűen képeiken. Akvarellt, pasztelt, színeset, olajat, tuszt, egyforma művészettel kezelik. Megjegyzendő, Lőrinczy ezenkívül értékes szobrász is, akinek műtermét az úri közönség állandóan látogatja. Így, a kiállítás komoly biztatás, hogy ez a két fiatal művész, a magyar festő és szobrász művészet két nélkülözhetetlen értéke lesz. Akik csak tehetik, tekintsek meg a kiállítást, mert őszinte és tiszta lelki élményekben lesz részük. A kiállítás e hó 20-ig tekinthető meg

i- r. f.

Színház. A Tompos-féle kerületi szintársulat a múlt hó utolsó napjaiban kezdte meg működését Sárospatakon, az „Aranyhattyú“ c. operett sikeres lejátzásával, amely telt házat is megérdemelt volna. A kevés közönség azonban szétvitte a jó kritikát tagokról, darabról, rendezésről egyaránt, úgy, hogy szombaton a volt irozi-helyiség kevésnek bizonyult az érdeklődők befogadására, bár ennek első sorban „Borcsa Amerikában“ c. új nótás operett volt a titka. — Általában megállapíthatjuk, hogy eddig vonzó műsort állított össze, s játszott le a társulat, melynek két kiemelkedő darabja: Oroszország c. dráma és a már említett „Borcsa Amerikában.“ Mindkettőben a legjobb női és férfi erőket ismertük meg, s úgy tetszett, mintha az utóbbiak nagyobb számot képviselnének. — A társulat nem minden tagja idegen a pataki közönség előtt. Sőt az öregebb diákok is ösmerősként fogadták: Antal Nusit, a bájos primadonnát, akinek tehetségeit a prózai darabokban épúgy megtapsolták (Altona, Oroszország), mint az operettekben. Erdősnét, aki zsörtölődő, hosszúnyelvű vénleány, vagy asszonyszerepeiben sokszor megneveteti a publikumot. — Tompos Péter direktort, a kiváló jellemszínészt mint „Palen kormányzót“ s mint „oláh pópát“, Berényit, a „brazilait“, s Antal B.-t, a „Pestá“-t, s végül az ifjúság kedvencét Szabó táncos komikust, aki táncával bámulatba ejt minden nézőt. — Az új tagok közül ki kell emelnünk Kapossy Anikó subrettet. A Postás Katicában és a szende „Zsuzsika“ szerepében lángolni kezdtek a diákszívek. Nagy szimpátiát vált ki minden alkalommal Eöry Gizi, temperamentumos, hangulatkeltő alakításaival, mint a Szabó vagy Harsányi legméltóbb partnere. Radó baritonjával, mint „Janika“ s mint cigánybáró aratott elismerést, míg a humoros „borbély“: Horváth, az őrtült Iván cár nehéz szerepét is művészién játszotta meg. A Cigánybáróból („Ejnye, beh jó!!“), saját szavait idézzük elismerésképen. — A többi tagok, (a szünetek nem hosszúak, pontos kezdés stb.) mind hozzájárulnak ahhoz, hogy kisvárosi igényeket kielégítsenek és a társulatot a nagyközönség figyelmébe s pártfogásába ajánljuk.

K. Z.

Hirek.

Kedves Olvasóinknak kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog újévet kíván a
SZERKESZTŐSÉG.

Gyászhir. Máté Zoltán és Csathó József theologus testvéreink f. hó elején elveszítették édes atyjukat. Nagy gyászukban mi is őszintén résztveszünk. A minden árvák Atyját pedig kérjük, hogy legyen ezután is Gondviselője a meglátogatottaknak... azoknak, akiknek adventben is könyhullatás a kenyerük.

Miklós napja ez éven is ünnep nap volt főiskolánkban. Reggel fél 9 órakor az ima erebben hálaadó istentisztelet volt, amit Szabó Zoltán h. theol. tanár végzett. — Az előző este a Bocskay Bajtárs Egyesület lámpionos felvonulással éltette a legelső magyar embert.

Nagy Béla, az erkölcsstan és dogma professzora, nyugalomba vonult. Ez a theologus-nemzedék már nem látta őt kathedráján, de azért mindig közel volt hozzánk: mindenikünket személyesen ismert; professzoraink között ő volt az első, aki — sikereink alkalmával — gratulált, további munkára ösztönzött. Kérjük, hogy tartsa továbbra is övéinek is Krisztus ifjú katonáit, kik mindenkor szeretettel gondolnak rá és Isten áldását kérik életére.

A karácsonyi szünet főiskolánkban december 17-én d. u. 1 órától január 2 estig tart.

Kedves vendégei voltak Sárospatak diákságának nov. hó 27-én Szőke Imre és Papp Béla, december 4-én pedig Karácsonyi Sándor és Pap Géza személyében. Bizonyágtéveéseiket a legmegra-

gadóbb formákban juttatták kifejezésre. Legyen Istené a dicsőség, hogy általuk is munkálta bennünk az akarást, az Ő örökkévaló céljának megfelelő átalakulást.

A „Főiskolai Ifjúsági Egylet”, december 3-án tartott közgyűlési határozata értelmében, december 5-én küldöttségileg kereste fel Elekes Imre közigazgatót s ott Király Zoltán főiskolai szenior, az Ifj. Egylet elnöke, meleg szavakkal biztosította a ifjúság iránta való ragaszkodásáról és szeretetéről. Aztán a közigazgató úr a küldöttség kérésére megjelent az iskolaudvaron, hol a szép rendben álló ifjúsághoz szívbe vézni méltó szavakat mondott. Ez után elvonnult mindenki a tett mezejére, hagyván a nagy hangot azoknak, akiknek cselekedeteik némák.

A legelső diák a karácsonyi szent ünnepeken **Darányi Lajos** lesz. — Itt említjük meg azt a nagy lépést is, hogy a negyed év jelesei, mint kandidált első diákok, közös megegyezés szerint a szokások bort és szivart ez éven mellőzni fogják. Ehelyett önként megadózzák magukat egy bizonyos összegig a palástalap. az Ifjúsági Közlöny és a leendő theologus internátus javára. A jövődőknek ennyit: kövessetek!

Urbán Barna gimnáziumi tanár a régi Gabelsberger—Markovits-féle gyorsírásból szerzett tanári oklevelét a „Budapesti Országos Szövetség” előtt az Egyesületes Magyar Gyorsírásból is kiegészítette és érvényesíttette.

A Theologus Egylet december 14 én programmos tea estélyt rendezett Vendégül látta a theol. tanárokat és a gimnáziumi ifjúság vezetőit.

Ady Lajos, tankertületi főigazgató dec. 8—10. tett látogatást a gimnáziumban.

Cserkészlet. December hó 4 én cserkészavató ünnepély volt a főiskolai imateremben. A feketeruhás „Timotheus“ csapat öregcserkészei és a gimnáziumi csapat lángolószerű ifjai, jegyezték el magukat szolgálatra fiúságra. A felavatáson Karácsonyi Sándor is jelen volt. — A gimnáziumi csapatban újult erővel indult meg a munka Nagy nyeresége a csapatnak Szathmáry Lajos vizsgázott cserkésztsízt.

Előfizetésüket beküldték: Bartha Gyula Sajókaza 4 P, Berey András Tiszakarád 5 P, Batta Miklós Szamosszeg 4 P, Darvas Gyula Abaújdevecser 4 P, Dr. Forgon Lajos Bp. 5 P, Forgon Gusztáv Miskolc 4 P, Hűvös Pál Bp. 4 P, Dr. Egrý Ferenc Kecskemét 8 P, Id-rányi Ferenc Tibolddaróc 4 P, Kovács Klárka Csobád 3 P, Kiss József Bp. 8 P, Dr. Kérészy Zoltán Bp. 8 P, Vitéz Leel Össy Árpád Berekböszörmény 4 P, Matusz János Abaújtár 8 P, Orosz László Taktaszada 4 P, Pataky Sándor Kenézli 5 P, Szabó István Hernádszentandrás 4 P, Sütő Kálmán Tiszalúc 4 P, Dr. Szádeczky Lajos Bp. 4 P, Dr. Szűcs Lajos Bp. 4 P, Tóth Kálmán Tiszakarád 10 P, Tarpay Zsuzsika Miskolc 4 P, Dr. Tomcsányi Zoltán Bp. 4 P, Zsiros József Her-

nádszentandrás 4 P, Zsiros József Ond 4 P, Nagy József Strassburg 4 P, Szakall János Kampen 4 P. **Sárospatakról:** Bodrogyközi Vasút 4 P, Dr. Benyovszky László 2 P, özv. Dr. Batta Istvánné 2 P, Blénessy János 2 P, Boross Adolf 4 P, Csontos József 4 P, Csajka Bözsike 4 P. ifj. Csajka Endre 2 P, Csicsery József 6 P, Cziráky Károly 2 P, Dobozy István 6 P, Fischer Fülöp 2 P, Gulyás József 4 P, Gruska Lajos 4 P, Dr. Gagy Dezső 4 P, Harsányi István 4 P, Hitelbank 4 P, Hallgató Sándor 4 P, özv. Jármay Lászlóné 2 P, Kiss Irénke 2 P, Korláth Klárka 2 P, Dr. Kun Zoltán 4 P, Dr. Kiss Sándor 2 P, Dr. Kondor Miksa 4 P, Kerekes Dezső 4 P, Kósa Sándor 6 P, Kopeczek József 4 P, Marton János 4 P, Maller Irénke 2 P, Meczner Béla 2 P, Mészáros Lajos 2 P, Mészáros Bálint 2 P, Novák Sándor 4 P, Neumann Mór 2 P, Némegy Gyula 4 P, Nagy János 4 P, Princz Dávid 4 P, Pásztor Mária 2 P, Padrah Sándor 4 P, Priscsák Adolfné 2 P, Dr. Pauliczky István 2 P, Philipp Curt 4 P, Radácsi György 2 P, Dr. Rác Lajos 5 P, Riszdorfer József 2 P, Sebeők József 5 P, Sárospataki Takarékszövetkezet 4 P, idb. Szepessy István 6 P, Sviatkó János 4 P, Szilágyi Benő 4 P, Dr. Szabó Gyula 2 P, B. Szűcs Ferenc 4 P, Dr. Trócsányi József 4 P, özv. Tárczy Sándorné 4 P, Vitek Ferenc 4 P, özv. Végh Bertalanné 2 P, Várszély Béla 2 P, Zelles Lajos 4 P, Zombory Manyika 2 P.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Bagócsy Lajos IV. é. hb.

Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

Czeisler Izidor

divatáruháza

Sárospatak

(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, cipők, rövid-, és kötöttárúk, illatszer, pipere, férfi- és női fehérneműk.

Csicsery József

cserepkályhaüzeme

Sárospatak

mely Zemplénum megyében
a legrégebbi és legnagyobb.
Alapított 1902-ben.

Készít a sárospataki legfinomabb tűzálló kaolinból a legújabb modern stílusban és kivitelben mindenféle színben és nagyságban cserepkályhákat, kandallókat és takarektűzhelyeket. - Továbbá ócska kályhajavítások. Átráadások vidéken is gyorsan és pontosan eszközölnék.

Kályhánért 10 évi jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaörség szállítója!

Cím:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

Sárospatak,

(a református templomközben)

!!!

Megrendelésre készít elsőrendű férfi és női cipőket, csizmákat, varrott és szegezett talppal a leg egyszerűbbtől a legfinomabb kivitelig, melyekből állandó raktára is van csakis elsőrendű anyagból, szolid árak mellett. Javítások gyorsan és gondosan eszközölnék.

Ifj. Szepessy István

CUKRÁSZDÁJA

SÁROSPATAK,

(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi torta és egyéb cukrászsüteményeket.

Vidéki rendelések posta útján rendelve is a legpontosabban eszközölnék.

Rádió állomás.

Vidékiek találkozóhelye!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:

'Time Is Money'

(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, **valódi ezüst** evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek** mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, **Sárospatak.**

Vidékre **választékot** készséggel küldök!! **Varrógépek** és kerékpárok gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

Sárospatak.

☞ a Patikaközben. ☞ a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

40 év óta áll fenn

**id. Szepessy István
sütődéje.**

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss

**péksütemények,
fehér és barna kenyerek.**

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.